

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 154ου Διαγωνισμού Λύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της 15ης Μαΐου. Αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, εφ' όσον δεν θα έχουν ακόμη δημοσιευθή.

197. Δεξίγραφοσ

Ρήμα εις τρίτον πρόσωπον, Μ' αντωνυμίας ενόμιαν

Και της Ελλάδος παταμόν

Αμείσως φανερώνα.

Εστάλη υπό της Αυτόνομου Ήπειρου

198. Συλλαβόγραφοσ

Ποταμίαι ελληνικά, Φίλε λύτα, θάποκτηση,

Αν σε δεδαιωτικώ,

Άλλον ευρωπαϊκώ

Μέγαν ποταμώ κολληθήσ.

Εστάλη από το Θυλασσοκόλλι του Στόλου

199. Τονόγραφοσ

Ένασ ρήματος ο μέλλων

Εάν όξυτονισθή,

Μία Νύμφη τών άρχαίων

Θά μάσ παρουσιασθή.

Εστάλη υπό Ανδρόφου Σπυρ. Λιβαδά

200. Αίνυγμα

Μ' ένα λάμδα, είνε πτηνόν

Με δύο λάμδα, είν' εθνικόν.

Εστάλη υπό του Φαείδου

201. Μωσαϊκόν

Η Σύρος, ή Ρόδος,

Η Κρήτη κ' ή Θήρα,

Καθέν από ένα

Στοιχείον διατίθει

Κι' έν άλλο ο λύτεσ

Νησί σχηματίσει.

Εστάλη υπό Μαρτίου Κροατί

202. Πνευμάτι

Οι σταυροί άνθος εύδοσ

Αυθόσ.

Αίσθημα.

Αυτοκράτειρα.

Κάτοικος ήλλ. νήσου.

Εστάλη υπό της Ρεμβάδουσ Σελήνης

203. Ήπιγραφή

Α Ε Ο Χ Δ

Η Τ Σ Ρ Ι

Ο Ο Ε Δ

Ζητείται ή άντίγραφη της Ήπιγραφής ταύτης.

Εστάλη υπό του Τυπερταίου

204-203. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματου έκαστη, τών

κάτωθι λέξεων οι' ενός άλλου, πάντοτε του κά-

τωθι, να σχηματισθών, άνευ άνταγκματισμού,

άλλα: τότε λέξεις :

άλοσ, χάρος, θύρα, κιάσ, βράχοσ.

Εστάλη υπό της Λατρευτής Κωνολεώνου

209. Άκροστιχίς έξ Άντιθέτων

Νά εύρεθών άντίθετα τών κάτωθι λέξεων ται-

ώτε, ώστε τάχρικά τών κάτωθιόν άρχαίων

πραγμίων ποιητήν.

Άναμμα, κοιλιάσ, οκότοσ, πολίς, δοθλοσ,

οφθόν, πύξ, λαμβάνω.

Εστάλη υπό της Ένδοξου Κωνολεώνου

210. Γρίφοσ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

Μ Μ Τ Τ Τ Τ

γαμμένο, αλλά δεν πρόφθασε να μιλήσει. Έξαφνα αισθάνθηκε μια ζάλη κ' έπεσε κάτω άναίσθητος.

— 'Αχ, έρώναζε ο γιατρός, σκύδων επάνω του μ' αυτό το παιδί είναι άρρωστο! Καλα τώ εipa, μόλις τώ είδα.

— 'Επιασε τώ σφυγμό του, έβαλε τ' αúτι του ες τώ στήθος του και είπε :

— Πνευμονία και μηνιγγίτις ! πάρα πολλά για ένα παιδί.

— Τί να τώ κάμουμε τώρα ; ρώτησε ο θυρωρός.

— Θα τόν αναίβάσω άπάνω... Δεν τώ έπιτρέπει ο κανονισμός, αλλά τώ παιδί είναι ξένο και πολύ άρρωστο, και πρέπει να τώ περιποιηθούμε άμέσως.

Ο θυρωρός έκούνησε τώ κεφάλι του και είπε :

— Τώ κακόμοιρο ! έχάλασε τόν κόσμο για να μπή στώ νοσοκομείο, και να τώ πώς μπαίνει τώρα !

Δυό νοσοκόμοι έφεραν τότε ένα φορετό και κουβάλησαν άπάνω τώ αναίσθητο σώμα τού μικρού 'Ερρίκου Δαλιγού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

'Ο Σομώ καταδικάζεται !

Τρεις έβδομάδες τώρα, ο μικρός ήθοποιός βρίσκεται ες τώ Δημοτικό Νοσοκομείο τής 'Οστάνδης. Είχε περάσει άρρώστεια βαρειά. Η μηνιγγίτις προπάντων λίγο έλειψε να τόν πεθάνη, αλλά χάρις στήν κρási του και εστην άφοσίωσι τού γιατρού, πού έσυμπάσησε τώ άρρωστο παιδί, ήταν τώρα εκτός κινδύνου.

Μόλις από χθές άρχισε να συνέρχεται, ναντιλαμβάνεται και να θυμάται λίγο-λίγο τή σειρά των δυστυχημάτων, πού είχαν προκαλέση τήν άρρώστεια του.

Είχε συμβή αυτό τώ παράδοξο, ότι ενώ ο 'Ερρίκος έπήγε στώ νοσοκομείο για να περιποιηθώ τόν Καντινιώ, ο Καντινιώ περιποιήθηκε κεί τόν 'Ερρίκο.

Πραγματικώς, ή πληγή του δεν ήταν θανάσιμη και σέ λίγες μέρες έπούλώθη.

— 'Αμα έγεινε άρκετά καλά 'ώστε νάντέχη ετας συγκινήσεις, ο διευθυντής τού άνήγγειλε με τρόπο, ότι κάποιον παιδί, πού έλεγε πώς είναι συγγενής του, είχε πάη να τόν ιδή στώ νοσοκομείο, και ότι μόλις μπήκε τώ κακόμοιρο ες τώ θυρωρείο, έπεσε αναίσθητο από προσβολή μηνιγγίτιδος μ' έπιπλοκή πνευμονίας.

— 'Αχ ! έκαμεν εϋθύς ο Καντινιώ. 'Ο 'Ερρίκος !...

Κι' από τή στιγμή εκείνη, χωρίς να σκεφθώ για τόν εαυτό του και για τήν πληγή του, έφρόντιζε άποκλειστικώς για τόν μικρό του μαθητή.

Επλήρωσε για να τούς βάλουν μαζί σέ δύο συνεχόμενα, ιδιαίτερα δωμάτια τού

νοσοκομείου. κ' έτσι μπόρεσε να παρακολουθήση από τώ κρεβάτι του, όλες τής φάσεις τής άρρώστειας τού 'Ερρίκου.

Τί άγωνία ως να περάση ή κρίσις ! 'Επιτέλους, τήν ενάτη ήμέρα τού είπαν ότι ο μικρός ήθοποιός μπόρουσε και να μήν πεθάνη, αλλά έξακολουθούσε άκέμην να είναι αναίσθητος πρós ό,τι συνέβαινε γύρω του.

Και να, τήν ήμέρα εκείνη, για πρώτη φορά, ο άρρωστος άναγνωρίζει τούς άνθρώπους πού τόν τριγυρίζουν. Ψελλίζει λίγα λόγια και σφίγγει τώ χέρι τού δασκάλου του, πού έπεριμένε τόν καιρό αυτό τώ ζϋπνημα, καθισμένος δίπλα ες τώ κρεβάτι του.

'Ο καλός Καντινιώ δεν έσυλλογίζετο πιά, καθώς είπαμε, παρ' αυτό τώ παιδί, μολονότι υπήρξε, χωρίς να τώ θέλη, ή αίτία τού δυστυχήματος, πού λίγο έλειψε να τόν σκοτώση.

'Αλλά ενώ έπεριμένε με τώση άνυ-

«'Ολα είν' έτοιμα ! άποκρίθηκε ή Κολέττα.»

πομνησία τώ ζϋπνημά του, τήν έπιστροφή του στή ζωή, έτρεμε πάλι συλλογίζόμενος, ότι ο μικρός 'Ερρίκος θα τόν ρωτούσε για όσα συνέβησαν κατά τώ διάστημα τής άρρώστειας του.

Και είχε συμβή κάτι τι σπουδαίο : ή δίκη τού Σομώ.

'Ο 'Αγγλάς είχαν ενεργήση να γείνη πριν από τας διακοπές, και τήν ώρισαν για τας 21 'Ιουλίου, στώ Κακουργιοδικείο.

'Αλλ' άκριβώς εκείνη τήν ήμέρα ήταν ή 20 'Ιουλίου, κι' ο Καντινιώ, στή σιωπή τού θαλάμου, καθισμένος δίπλα ες τώ παιδί εκείνο, πού μόλις είχε συνέλθη από τήν αναίσθησία, έσυλλογίζετο τήν κακοτυχία τής οικογενείας Σομώ, πού ενώ ο άρχηγός της έπερνούσε από τώ Κακουργιοδικείο, ο γυιός του ήταν κλεισμένος 'ε ένα Νοσοκομείο, εστην ξενητεία...

Και όμως, όλ' αυτά τώ κακά δεν τώ

είχε φέρη ή τύχη, αλλά ο 'Αγγλάς.

'Ο κακούργος, ύστερ' από τήν άποτυχούσα άπόπειρα τού θεάτρου, φοβήθηκε πολύ. Και όμως ή άπόπειρα εκείνη δεν πήγε όλωδιόλου χαμένη, άφού με τή σφαίρα τού ρεβόλβερ κτυπήθηκε ο προστάτης, ο σύμβουλος τού παιδιού εκείνου, ο Καντινιώ, κι' αυτό δεν ήταν λίγο...

'Επειτα, ως συνέπεια, ήλθε και ή άρρώστεια εκείνη τού 'Ερρίκου, πού έδιδε στήν 'Αγγλάς όλο τόν άπαιτούμενο καιρό για να κάμη και τώ τελευταίο.

Μόλις δηλαδή έμαθε, ότι ο γυναικάδελφός του ήταν βαρειά άρρωστος στώ Νοσοκομείο, ο κακούργος ενήργησε για να έπισπευσθώ ή δίκη τού Σομώ. Και με τήν ύποστήριξη τού διευθυντού τής «'Ιατρικής Ζωής», έπέτυχε εκείνο πού ήθελε. Η δίκη, πού έπρόκειτο να γίνη, μετά τρεις μήνες, ήλθε άμέσως, και ούτε ο 'Ερρίκος, ούτε ο Καντινιώ μπόρουσαν να παρευρεθούν.

'Ετσι έλειψαν δυό μάρτυρες πολύ όχληροί και ίσως επικίνδυνοι...

'Ο γέρο-ήθοποιός έσυλλογίζετο αúτη τή δίκη, παρακολουθών τά κινήματα τού μικρού άρρώστου, πού έϋπνούσε όλοένα και τώ είχε πή κηόλα με άδύνατη φωνή :

— Δάσκαλέ μου... είμαι πολύ εϋτυχής... πού βλέπω, ότι έγινατε καλά...

— Και σύ, αγαπητό μου παιδί, άποκρίθηκε ο Καντινιώ, καλά είσαι. 'Αλλά μη κουράζεσαι, μη μιλάς... έχομε καιρό να μιλήσωμε.

'Ο 'Ερρίκος, ύστερ' άπ' αυτά τα λόγια, είχε ξαναπέση ες τώ μαξιλάρι του, σαν κουρασμένος από τήν προσπάθεια πού είχε κάμη.

Τήν στιγμή εκείνη κτυπήσα τήν πόρτα τού δωματίου και μπήκε ένας νοσοκόμος πού είπε κρυφά ες τόν Καντινιώ :

— Ένας κύριος και μια κυρία είναι κάτω και θέλουν να ιδούν τώ μικρό Δαλιγού.

— Τ' όνομά τους ;

— Κύριος και κυρία 'Αγγλάς.

'Ο ήθοποιός εχλώμασε.

«'Ω Θεέ μου, έψιθύρισε. Θα έγεινε ή δίκη...

Ποίος ξέρει τί είδησεις φέρνουν στώ δυστυχημένο αυτό παιδί!...»

Πέρασε άμέσως στώ δίπλανό δωμάτιο και είπε να τού φέρουν εκεί τόν κύριο και τήν κυρία.

Μόλις τούς είδε, κατέλαβε άμέσως τώ άποτέλεσμα τής δίκης, ώστε δεν έχρειάσθη να τούς ρωτήση.

Η Λουίζα, μαυρορορεμένη, χλωμή, ήταν πάλι τώ ζωντανό άγαλμα τής Λύπης. Κι' ο άντρας της έκρυβε τή χαρά του μ' ένα ύφος ταπεινό και θλιμμένο,

πού τώ υπεκρίνετο ο κακούργος θαυμάσια.

— Πόσα; ρώτησε άπλως ο Καντινιώ.

— Πέντε χρόνια μόνο, άποκρίθηκε ο 'Αγγλάς. 'Ελαβαν ύπ' όψει τά έλαφροντικά.

— Καίμενο παιδί! έκαμε ο Καντινιώ με δακρυσμένα μάτια.

Η Λουίζα έπεσε στήν άγκαλιά του κι' έκλαψε λίγο ες τόν ώμό του. 'Επειτα, άφού τής είπε για τήν κατάστασι τού 'Ερρίκου, πού εϋτυχώς ήταν ικανοποιητική, ο Καντινιώ ζήτησε λεπτομέρειες για τή δίκη.

'Ο 'Αγγλάς τού εξήγησε, ότι ες άρχής ή ύπόθεσις παρουσιάσθηκε άσχημα

για τόν ταμία, και ότι αυτός δεν μπόρεσε ναποκριθώ καθαρά εστην περιζήτητη έρώνησι :

«— Πού ήσουν εστην ώρα έλειψες από τώ ταμείο σου ;»

«— Δεν ξέρω, άπεκρίνετο πάντοτε ο δυστυχημένος, είχα άρρωστήση... δεν θυμούμαι τίποτα ως τή στιγμή πού βρέθηκα μπροστά ες τά άδεια κουτιά.»

— 'Εννοείται, προθέσει ο 'Αγγλάς, ότι τώ σύστημα αυτό τής υπεραπείσεως δεν μπόρουσε να έχη καλά άποτελέσματα, άφού άλλως τε και οι μάρτυρες δεν κατέθεσαν πολύ εϋνοϊκά.

— Ναι, δυστυχώς, είπε και ή Λουί-

ζα. Φαντασθήτε, καλέ μου κύριε Καντινιώ, ότι ο μπαμπάς έπαίξε.

— 'Επαίξε ;...

— 'Ετσι φαίνεται...

— 'Αδύνατο !

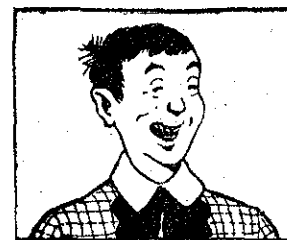
— Τώ κατέθεσε ο διευθυντής κάποιες Λέσχης τής 'Ασιτέρης, είπε ο 'Αγγλάς, κάποιος Πωλέ.

— Μ' αυτός είναι ήλίθιος ! έρώναζε ο Καντινιώ. Μιά, δυό φορές, Κυριακή βράδυ, πήγα εστη Λέσχη του με τώ Σομώ, πού έπαίξε, για διασκέδασι, φραγκάκια !

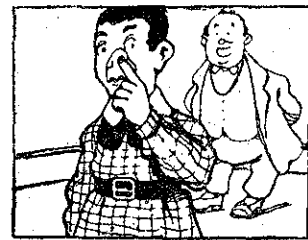
(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΑΝΟΣ ΑΜΑ ΜΕΓΑΛΩΣΗ

'Ο κύριος και ή κυρία Εϋτυχίδου δεν έχουν παρά ένα παιδί, τόν μικρό Θάνο. Είπε μόλις όκτώ χρονών, αλλά έχει πρόσωπο άνάπτυξι και οι γονείς του συλλογίζονται από τώρα τί θα τόν κάμουν άμα μεγαλώ-

ση. «'Ασε να ιδούμε σέ τί έχει κλίσι» λέγει ο μπαμπάς. Και μια μέρα πού τόν βλέπει να έξερευνά τή μύτη του με τώ δάκτυλό του, συλλογίζεται: «Μωρέ ! έξερευνητής θα γίνη ! Δεν είναι άσχημο !...»

'Η μητέρα του όμως, πού τόν βρίσκει μια μέρα εστη κουζίνα να φριξάρη κρυφά τήν ψεύτικη κωτσίδα της μ' ένα σίδερο καμμένο, συμπεραίνει : «Αυτός έχει κλίσι γώ κομωτής !»

'Αλλη μέρα, τόν πιάνουν να φαρσέη με τήν κουτάλα τά κόκκινα φάρμα τής γυάλας. 'Αλλ' αυτό δεν τούς άρθεσι καθόλου. «Ψαράς θα μάς γίνης εσύ ;» τού φωνάζουν. Και τού δί-

νον καθένας από ένα μάτσο. 'Ο Θάνος όμως δεν σωφρονίζεται και τήν ίδια μέρα παίρνει τώ ψηλό καπέλλο τού πατέρα του και τώ κάνει καράβι μέσα στώ μπάνιο. «Θαλασσινός θα γίνη !» συλλογίζονται.

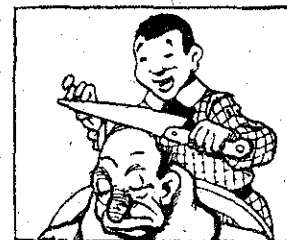
'Επειδή όμως έχάλασε τώ καπέλλο, για να τόν τιμωρήσουν, τόν φυλακίζουν στή σοφίτα. 'Εκεί ο μικρός Θάνος καταγίνεται να γράφη ες τούς τοίχους με πινέλλο : «Κάτω ο πόλεμος !... κάτω οι τύρανοι !» 'Ο

πατέρας του τότε συμπεραίνει: «'Επαναστάτης θα γίνη ! Πολιτικός ή δημοσιογράφος. Δεν μάρθεσι ούτε αυτό !» 'Αλλά γρήγορα άλλαξε γνώμη. Μια μέρα, πού είχαν ες τώ τραπέζι και τόν παππού, ή σούπα βρέ-

θηκε κατακόκκινη, χωρίς να βάλουν ντομάτα. Κ' επειδή έμύριζε κι' άσχημα, ύποπτεύθηκαν τόν Θάνο, πού όμολόγησεν έπιτέλους, ότι, για να γίνη καλλιτέρη ή σούπα, έρριξε μέσα... βερνίκι τών παπου-

τσιών. Καλός μίγειρος, με τώ ναί ! 'Εφαγε τότε άλλους δυό μάτσοις, αλλά χωρίς να βάλη γνάσι. Μετά τώ γεύμα, όταν τόν παππού τόν πήρε ο ύπνος, ο Θάνος πήρε τώ μαχαίρι τού ψαμίου και προσεπάθησε να τώ τροχίση εστη φαλάκρα του.

«Μπρέ σύ ! τού φώναζε ο πατέρας του. Τροχάρης θα μου γίνης ;» Και τόν άρπαξε με τώ ένα χέρι, τόν αναποδογύρισε και τού έδωσε με τή βεργα, τού έδωσε, τής χρονιάς του.— 'Αλλά ούτε αυτό δεν ώφέλησε. 'Ο Θάνος έξακολουθούσε να

δείχνη τας διαφόρους του κλίσεις με τούς πιδό άσχημους τρόπους. Και όταν μια μέρα έδειξε κλίσι εστη άνθοκομία, ποτίζων ες τώ μπαλκόνι τά τριαντάφυλλα τού... καπέλλου τής μαμμάς του, έλασαν οι γονείς του τήν ύπομνη ή άπεφάρισαν να

τόν βάλουν εσωτερικό 'ε ένα σχολείο. 'Ας έλιπίσωμεν, οτιέκει μέσα θα φρονιμώση, θα μάθη γράμματα, πού χωρίς αυτά κανείς δεν γίνεται τίποτα, και άργότερα θα δείξη τήν αληθινή του κλίσι. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΖΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια).

Μετά μίαν ώραν, δύο από τους καλλιτέστερους ντέτεκτιβ του τμήματος του Ουέστμινστερ...

Εν τῷ μεταξῷ, ὁ Σκυλοκέφαλος ἔκαμε τὰ πειράματά του, διὰ νὰ δεβαιωθῇ ἂν ἡ αὐτοκτονία τοῦ μαρκησίου Δερινῷ...

Ἐξάφνα οἱ φίλοι του τὸν εἶδαν νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀμερικανῶ, φωνάζων :

Ἐβεβαιώθηκα !.. Ζοῦν ! εἶνε ζωντανοὶ καὶ οἱ δύο ! ὁ θάνατός τους δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ὑπνος, ἕνας λήθαργος.

Αὐτὴ τῆ φορὰ, ὅλα ἦσαν χαμένα. Τὸ σχέδιον τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ ἀπετύγχανε.

Ὁ Σκυλοκέφαλος θὰ ἔπαιρνε τὰ μέτρα του.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ δὴθεν αὐτοκτονία τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ τοῦ μαρκησίου ἦτο παγίς, τέχνασμα, σκοποῦν τὴν ἀπελευθερωσίν των, ὁ ἀρχιλήστης ἕνα μόνον εἶχε νὰ κάμῃ : Νάναμειν τὴν ἀφύπνισίν των.

Βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι τόσο ἀρελῆς ὅσο νομίζεις, εἶπε μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν του εἰς τὸν Ράλφ. Ὅλη αὐτὴ ἡ κωμωδία, ποῦ θὰ ἐγελοῦσε ὅποιον ἄλλον, ἐμένα δὲν μ' ἐγέλασε. Ἦταν μὲ πολλὴ τέχνη σχεδιασμένη, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ γιὰ μένα ἐχρειάζετο περισσώτερη. Ὅχι μόνον δὲν θὰ μᾶς πιάσουν οἱ ἄγνωστοι αὐτοὶ σωτήρες, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θὰ τοὺς πιάσωμε μεις !

Πῶς ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε κάμη ἐντόπισιν ἢ ἐξυπνάδα τοῦ συντρόφου του.

Ἀπλοῦστατα, θὰ τοὺς παίξω κ' ἐγὼ μίαν κωμωδίαν. Παραδείγματος χάριν : ἅμα νυκτώσῃ, θὰ φύγωμε ἀπὸ ἐδῶ εἰς δύο χωριστοὺς ὄμιλους· ὁ ἕνας θὰ...

ποτελεῖται ἀπὸ τέσσαρας ἀνθρώπους, ποῦ θὰ κουβαλοῦν μὲ κόπο δύο δέματα μακρουλά, δύο ἀνδρείκελλα... Ἐννοεῖς, πιστεύω... Ὁ δευτέρος θάποτελεῖται ἀπὸ ἑμᾶς τοὺς δύο καὶ τοὺς γενναϊότερους μας συντρόφους. Θὰ κρυφθοῦμε κάπου, χωρὶς νὰ χάσωμε ἀπὸ τὰ μάτια μας ἐκείνους ποῦ θὰ κουβαλοῦν τὰ ψευτο-πτώματα. Τάλλα εἶνε εὐκόλα : Τὴν στιγμήν ποῦ οἱ φίλοι τῶν αἰχμαλώτων μας θὰ ἐπιτεθοῦν γιὰ νὰ τοὺς πάρουν, θαντισταθοῦμε μεις καὶ θὰ τοὺς αἰχμαλωτίσωμε. Ἐ, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου ;

Μοῦ φαίνεται θαυμάσιον ! ἀπεκρίθη ὁ Ράλφ. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι ἅμα θέλῃς ἐσὺ νὰ κοπιᾷς ὄλιγο...

Τὰ καταφέρνω καλά, συνεπλήρωσέ γελῶν ὁ Σκυλοκέφαλος· αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ πῆς, Ράλφ ;

Αὐτὸ ἀκριβῶς. Καμμιά φορὰ εἶσαι ἕνας κατεργάρης !..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ τοῖχοι ποῦ ἔχουν αὐτιά.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ Ράλφ, συνωμίλει πάλιν ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Σκυλοκέφαλον.

Ναί, τῷ ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός· ἂν αὐτὰ εἶνε καλά καὶ ἄγρια. Τὰ ἐπιδοκιμάζω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίσωμε καὶ διὰ τοὺς δύο αἰχμαλώτους. Τὸ φάρμακο ποῦ τοὺς ἀποκοίμισε τόσο βαθειά, δὲν εἶνε πρᾶγμα συνηθισμένο κ' εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος ἐγὼ. Ἄν δὲν ξαναοίξουν τὰ μάτια τους, ἐκάμαμε μίαν πολὺ ἀγχημὴ δουλειά. Ἐλεῖνος που τοὺς ἔφερε τὸ ναρκωτικό, ἐγνώριζε βέβαια καὶ τὸ ἀντιφάρμακο, γιὰ νὰ τοὺς ξυπνήσῃ ἐνῶ ἐμεῖς... Εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ ξυπνήσουν τὸ γρηγορώτερο, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ φωνάξωμε ἕνα γιατρό.

Γιατρός ; ἕνα ξένο δηλαδή ; εἶπεν ὁ Ράλφ. Πάντα ἐπικίνδυνον. Ἐπειτα, τί θὰ τοῦ ποῦμε, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσωμε τὸν ὕπνον τῶν αἰχμαλώτων μας ;

Ὁ, αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατον ! Θὰ τοῦ ποῦμε ὅτι οἱ δύο τ' ἐζήντημασαν, φίλοι μας, θέλησαν νὰ δοκιμάσουν ἐστὸν ἑαυτὸ τους τὴν ἐνέργεια ἑνὸς φαρμάκου κ' ἀποκοιμήθηκαν. Θὰ προσθέσωμε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπῆραν κατὰ λάθος μεγαλή-

τερη δόσι ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε, κ' ἐτελείωσαν.

Ἐστὼ, ἐπεδοκίμασεν ὁ Ράλφ. Ἀς σταίλωμε νὰ φωνάξωμε ἕνα γιατρό. Ὅπως δὴποτε, μᾶς ἐπιβάλλεται καὶ μίαν ἄλλη προφύλαξι. Μὲ κανένα τρόπο ὁ γιατρός δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι οἱ κοιμισμένοι βρίσκονται ἐδῶ ὡς αἰχμάλωτοι.

Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Σκυλοκέφαλος. Οἱ αἰχμάλωτοι θὰ μεταφερθοῦν ἐστὸν δωμάτιόν μου κ' ἔτσι ὁ γιατρός δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτα.

Νομίζεις τώρα, ὅτι θὰ βρεθῇ ἐδῶ κοντὰ κανέναν γιατρό ;

Γιατὶ ὄχι ; Ὑπάρχει ἕνα χωριὸν εἰς ἀπότασι δύο χιλιόμετρων. Δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἔχῃ τὸν γιατρό του. Δὲν θὰ εἶνε βέβαια κανένας «φωστήρ τῆς Ἐπιστήμης», πάντα ὅμως θὰ ξέρῃ τὴν δουλειά του καλλίτερον ἀπὸ μᾶς.

Ἀς σταίλωμε λοιπὸν τὸν Τζέιμς στὸ χωριὸν, νὰ μᾶς φέρῃ γιατρό. Κι' ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι θὰ εἶμαι πιδ ἥσυχος, ἅμα ξυπνήσουν οἱ αἰχμάλωτοί μας. Αὐτὸς ὁ ὕπνος, μοιάζει τόσο μὲ θάνατον, ποῦ δὲν μᾶρέσει καθῖλου.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Τζέιμς, ὁ νεώτερος τῆς συμμορίας, ἐξεκίνησεν ἔριππος διὰ τὸ γειτονικὸν χωριὸν πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ, ἐνῶ ὁ Σίμων μετέφερεν εἰς τὸν δωματίον τοῦ τάναισθητῶ σώματος τοῦ μαρκησίου Δερινῷ καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ.

Ἄλλ' οἱ τοῖχοι ἔχουν κάποτε αὐτιά. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ τοῖχοι τῆς κατοικίας τοῦ Σκυλοκέφαλου εἶχαν ταυτιά τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ.

Ὁ νεαρός ντέτεκτιβ, ἀνακαλύψας τὴν ληστοφυλεσίαν, εἶχε κρυφθῆ εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς βίλλας, διὰ νὰ κοῦσῃ τὴν συνομιλίαν τῶν ἀντιπάλων του καὶ νὰ μάθῃ τὰ σχέδιά των.

Δὲν πρέπει νὰ χάσω στιγμήν, ἐσυλλογίσθη ὁ Μωρίς· μὲ κάθε θυσία, πρέπει νὰ ἐμποδίσω αὐτὸν τὸν γιατρό νὰ πλησιάσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, πρὶν τὸν κάμω ἐνήμερον καὶ τοῦ ζητήσω τὴν βοήθειάν του, γιὰ νὰ σώσω τοὺς φίλους μου ἀπὸ τὰ νύγια τῶν κακούργων.

Καὶ μὲ τὴν συνήθη του εὐκίνησιαν καὶ δεξιότητα, ὁ Μωρίς, ὁ ὁποῖος φυσικὰ

εἶχεν ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν, κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον διὰ τῆς ὑδρορροῆς τῆς ἀποθήκης, ὄχι χωρὶς νὰ ξεσχίσῃ τὰ χέρια του εἰς τὸν χονδρὸν καὶ σκουριασμένον ἐκείνον σωλήνα, — καθ' ἣν στιγμήν ἀκριβῶς ὁ Τζέιμς ἔφευγε διὰ τὸ χωριὸν μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου του.

Νὰ πάρ' ἡ ὄργη ! ἐσκέθη ὁ Μωρίς· αὐτὸς τρέχει πολὺ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὰ πόδια μου. Πῶς θὰ τὰ καταφέρω τώρα ;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ ἄκουσα ἐστὸν «Παρνασό» μίαν πολὺ ὠραία διάλεξι. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Ὁδείου κ. Ψάχος μίλησεν γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν βυζαντινὴν μουσικὴν.

«Σελίδες δόξης» τιλοφοροῦσε τὴν διάλεξίν του καὶ δὲν εἶχε ἄδικον. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ μας εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ πολὺ ἐνδοξη. Ἀντηχοῦσε ἐστὸς θόλους τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ἀπὸ χεῖλη ἀκόμη Ἀυτοκρατορῶν, ποῦ μερικοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι ὕμνογράφοι καὶ μελοποιοὶ, καὶ εἶνε ἀπαράλλακτη ἢ ἀρχαία, ἢ μουσικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποῦ ἐπέρασε, διατηρήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε ἐστὸ Βυζάντιον.

Ἄν θέλωμε δηλαδὴ νὰ πάρωμε μίαν ἰδέαν πῶς ἔψαλαν, πῶς τραγουδοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ ἀκούσωμε τὰ παλαιὰ καὶ γνήσια μέλη τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἐχοῦν τὸ ἴδιον πνεῦμα, τὸν ἴδιον χαρακτήρα καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἐθνικὴν μας μουσικὴν.

Καὶ ὅμως σήμερον τὴν περιερονοῦμε. Στῆς ἐκκλησίαις μας κοντεύομε νὰ τὴν ἀντικαταστήσωμε ὀλωσθίου με μίαν δὴθεν εὐρωπαϊκὴν, ποῦ δὲν ἔχει κανένα χαρακτήρα, καμμιά ὁμομορφία, καὶ ὅπου τὴ διατηροῦμε ἀκόμη, τὴν ψάλλομε ὅπως θέλωμε, ἄμουσα, ἀδέξια, ἀπροσεκτα, μ' ἕνα σωρὸν νεωτερισμῶν καὶ αὐθαρισιῶν. Ὁ κ. Ψάχος, στῆ διάλεξίν του, παραπονέθηκε πικρῶτατα γι' αὐτὸ κ' ἐπειδὴ τὸν ἄκουγε κ' ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μ' ὄλην εὐχὴν τὴν Ἱερὰ Σύνοδον, ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ καταργηθοῦν πρῶτα οἱ χοροὶ τῆς δὴθεν εὐρωπαϊκῆς τετραζωνίας κ' ἔπειτα νὰ μὴ διορίζεται ψάλτης ἐς Ἐκκλησίαν, ἂν δὲν ξέρῃ καλά, μὰ πολὺ

τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν, ἂν δὲν ἔχῃ δηλαδὴ δίπλωμα τῆς ἐιδικῆς σχολῆς τοῦ Ὁδείου ἢ τοῦλάχιστον ἂν δὲν ὑποστῇ μίαν δοκιμασίαν καὶ ἐγκριθῇ ἀπὸ ἐιδικούς.

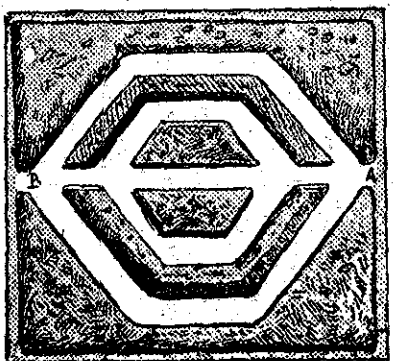
Ἐλπίζω τώρα, ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ ἡ εὐχὴ τοῦ κ. Ψάχου, γιὰτὶ πραγματικῶς εἶνε μεγάλη ζημία γιὰ ὄλο τὸ ἔθνος αὐτὸ ποῦ γίνεται σήμερον ἐστὴν πρωτεύουσά του. Ἀφοῦ ἡ Βυζαντινὴ εἶνε ἡ ἐθνικὴ μας μουσικὴ, ἡ σεβασμία πατριδοσις, ποῦ ἐς αὐτὴν θὰ στηριχθοῦμε, γιὰ νὰ δημιουργήσωμε μίαν μέραν κατὶ νέο, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ τὴ μάθωμε. Καὶ γιὰ νὰ τὴ μάθωμε, πρέπει νὰ τὴν ἀκούμε ἐστὴ Ἐκκλησίαν μας ἀγνή, ἀνόθευτη, ὁ π ὡ ς ε ἴ ν ε. Ἀλλὰ καὶ μόνον ἐστὶν μπορεῖ νὰ ἔχωμε μίαν ἀληθινὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν. Γιατὶ ἐνῶ τώρα ἀκούμε κατὶ ἀσχημῶν, ποῦ μᾶλλον μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ μᾶς κουράζει, ἢ βυζαντινὴν μουσικὴν εἶνε κατὶ ὠραῖον, ποῦ θὰ μᾶς ἐνθουσίαζε. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν σᾶς ἀρέτῃ, γιὰτὶ, — ὁ Ἄθηναιὸς τοῦλάχιστον, — δὲν τὴν ξέρετε, δὲν τὴν ἀκούτε. Ἐγὼ ὅμως ποῦ τὴν ἄκουγα μικρὸς ἐστὴν μουσικῶτατῃ Ζάκυνθο, ἀπὸ θαυμάσιους ψάλτες, πιστοὺς ἐστὴν ἐκκλησιαστικῆς παράδοσι, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ βυζαντινὴ μὲ συγκινοῦσε περισσότερο κ' ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν. Γιατὶ στῆ Ζάκυνθο ψάλλουν καὶ μίαν εὐρωπαϊκὴν, παλαιὰν κ' αὐτὴν, ὠραιωτάτην. Ἡ βυζαντινὴ ὅμως μοῦ ἐφαίνετο ἄλλο πρᾶγμα. Ἐμπαινε στὴν ψυχὴν μου βαθύτερα...

Ὁ κ. Ψάχος ἀνέφερε καὶ κατὶ ἄλλο: Ἡ λειτουργία τῆς 27ης Μαΐου, στὴν Ἁγία Σοφία, ἡ τελευταία λειτουργία, καθὼς ξέρετε, ἔμεινε ἀτελείωτη. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐσταμάτησε ἀκριβῶς ἐς ἐκεῖνον τὸ μέρος, ποῦ ὁ χορὸς ἔπρεπε νὰ πῆ τὸ «Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» καὶ κατόπι τὸ «Εἶν τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον». Λοιπὸν, ὅταν μεθαύριο θὰ πάρωμε τὴν Πόλιν καὶ ἀντὶ τοῦ Κωνσταντινίου ΙΑ', θὰ πρωτομῆ στὴν Ἁγία Σοφία ὁ Διάδοχος του, ὁ Κωνσταντίνος ΙΒ', ἡ ἀτελείωτη λειτουργία θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπὸ 'κει ποῦ ἐσταμάτησε. Ἀλλὰ πῶς θὰ ψάλλωμε τὸ «Εἶδομεν τὸ φῶς» καὶ τὸ «Εἶν τὸ ὄνομα»; Ὅστε καὶ γιὰ νὰ πάρωμε τὴν Πόλιν, πρέπει νὰ προετοιμασθοῦμε καὶ μὲ τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε καὶ ὡς συμβολικόν. Ἡ ἐπιστροφή μας στὴν παλαιὰ μουσικὴν, στὴν ἐθνικὴν παράδοσιν, θὰ μᾶς κάμῃ πιδ Ἑλληνας, θὰ μᾶς δυναμώσῃ καὶ γιὰ πολλὰ μεγάλα πρᾶγματα θὰ μᾶς προετοιμάσῃ. Ἄν ἤμουν νέος σὺν καὶ σᾶς, καὶ ἂν εἶχα ὠραία φωνήν, θὰ πῆγαίνα κ' ἐγὼ τώρα στὸ Ὁδεῖον νὰ μάθω τὰ Βυζαντινά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΡΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητῶν», Κεφ. ΙΒ' α.) Πρόβλημα

Αὐτὰ εἶνε τὰ γαλλικὰ χροακώματα τοῦ Βερντιέν. Ἀποτελοῦν ἕνα ὑπόγειον λαβύρινθον. Ζητεῖται νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμῖα Α καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμῖα Β, ἀφοῦ ὅμως τὰ περάσῃ ὅλα μίαν φορὰν. Τί δρόμον θὰκολουθήσῃ ;

β) Πάινιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρατικῶ Διαβόλου

Table with 4 columns and 4 rows of letters: ΠΑ ΒΕΡ ΛΕΙ ΒΑ, ΕΝ ΡΙ ΣΙ ΑΜ, ΔΥ ΒΙ ΟΙ ΩΝ, ΣΑ ΣΙ ΝΗ Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Εὐρώπης.

γ) Τρίπος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Table with 3 columns and 2 rows of letters: Τ Ρ Ζ, Ρ

γ) Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς Ch*c*n-d**t-h*l*y*r-d*v*nt-s*-p*rt*

Νάναγνωσθῇ ἡ παροιμία αὐτή.

Νύσεις τοῦ 16ου φύλλου

α.) Ἴδου πῶς σχηματίζεται ὁ ἀρχιμουσικός. — β.) Σπάρτη, Ναύπλιον, Κόρινθος, Πέτρα, Καλάμα. — γ.) Καντηλι-μαντηλι. — δ.) Oiseau.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χόρῳν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου ταμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἔτησις δρ. 8.—	Ἔτησις φρ. 7ρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Ἐυερίτιδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—	Περίοδος Β'—Τόμος 23ος	Ἐτος 38ον.—Ἀριθ. 19
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἀπριλίου 1916	

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Ἐπιπέρας τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσῶδ. δρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκκατὸν τετραδίων δρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων δρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων δρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων δρ. 3,—
Ἡ Μαροῦσία, (21 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) δρ. 1,50. Χρυσῶδ. δρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου). Σειρά Α' δρ. 1,20. Σειρά Β' δρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου) δρ. 2, χρυσῶδες δρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὅμοια, δρ. 2,50.
Πρὸς τὸ Νικίον (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ἰστὸρ Παρτίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ὁ Φόνος. Ἐμπετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Ἀρχὴ τοῦ νέου 15ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 22ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

211. Δεξιόγραφος
Στὴ μέση ὑπὸ προσθέσεων Ἐστάλη ἓνα πτηνόν Κ' ἕκαμαν ἓνα Ρήτορα Ἀρχαῖον, ὀνομαστόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριαδῶτος

212. Μεταγραμματισμός
Γάμα, ἀντὶ τοῦ Π' του, γράφεις Καὶ με τοῦτο παρεούδης Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας Γίνεται γνωστός ἰχθύς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῶτος τῶν Λεμιῶνων.

213. Στοιχειογράφος
Ἄν νῆος τοῦ Αἰγαίου Ἀποκρηλατισθῆ, Καὶ πάλιν τοῦτο νῆος; Θὰ παρουσιασθῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοσηνιακῆς Ἀκτῆς

214. Συλλαβικὸν Κυβόλεζον
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Κράτος τὸ πρῶτόν μου εἰς τὴν Εὐρώπην. Χώρα τὸ ἕλλο μου στὴν Ἀφρική.

Κ' ὡς τρίτον ἔρχεται, λῦτα, κατόπιν Πουλί ὄρατῶν μ' ἄμα γλυκῷ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐδῶνον

215. Δίξυγον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάναγινωσκῶνται; ὀριζοντίως ἄνω Κράτος; ἐπιμόρφωσον καὶ πόλιτῆ; Βαυαρία; Καθέτω; δὲ κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν; εἶδος; πλοιαρίου, ποτόν, φυσικὸν λιμὴν καὶ Προφήτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁνειρίου

216—220. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀναλλαγῆ ἐνός γράμματος; ἕκαστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ τὸσαι λέξεις:
ἀμυή, ὄραμα, μαῦθος, κλήσις, ἔπος
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκκας

221. Ἀριθμητικὸν Παιγνιον
7 4 2 1 5 = + — — X
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβιθῆ, νά παραθεθῶν τὰ ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποῦ θὰ σημειωθῶν, νά εἶνε μηδέν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας Γαλατίας

222. Διπλῆ Ἀκροστιχίς μετὰ Φωνηεντολογίαν καὶ Ἑλλητισμοῦ
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντολογίαν τοῦ τύπου:
* * * * *

τὰ δὲ δευτέρω γράμματα Ἑλλητισμοῦ τῶν αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
1. Πόλις τῆς Ρωσίας; 2. Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος; 3. Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας; 4. Ἄνθρωπος; 5. Μεγαλόσωμος; 6. Ὀμηρικὴ βασιλοῦσι.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

223. Ἑλλητισμοῦ
το - ασηα - η - οα - οι
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναγ. Σ. Καραντζῆ

224. Γρίφος
φευφευφου φευφευφου
φευφευφου φευφευφου Τ ὦ! ὦ!
φευ φευ Τ Τ ὦ! ὦ! δα
φευ φευ Τ Τ
φευ φευφευφου Τ ὦ! ὦ!
φευ φευφευφου
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰσιδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις μετ' ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν λεπτά 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας; λεπτά δ' ἕκαστον μετ' ἀπλά στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ μετ' ἀπλά στοιχεία τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νά ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετ' ἀπλά ἢ παρὰ ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ἀπολογεῖται ὡς ἔξ λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἄγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.]
[15'—112]
[15'—113]

Στηνμαχιστῶν, δέχομαι ἀλληλογραφίαν, Σχισμῶν.—Τρελλὸς Κεφαλλονίτης.
[15'—113]

ἴδρεται ἐν Πάτρει συλλογῶς «δ' Ἐσωφόρος» σκοπὸν ἔχων τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Περιοδικοῦ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν». Διοικητικὸν συμβούλιον ὡς ἔξῃ: Ἐπρόεδρος: **Σεντεμμένος Ἡπειρώτης**, Ἀντιπρόεδρος: Θεόδωρος Μπέλλας, Ταμία: Γεωρ. Διδριώτης, Γραμματεῦς: Παναγ. Ἀσημακόπουλος, Σύμβουλοι: Γεωρ. Μπέλλας καὶ Ἰωάν. Γκόφας.—Συνδρομὴ ἔτησις δρ. 2,40' ἔξάμ. 1,20' τρίμ. 0,60.—Ἀστὶ: Συλλόγος: Ἀγγιλέα Κ. Βότσην, Ἐπιτεμνόμενος Ἡπειρώτης, Posse Restante, Πάτρας.—Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα με χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν ἀναγορεύσειν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζόντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμᾶς 1,75.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 23—29 Ματίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Β. Κ. Χαροκόπος, Ἀγγελικὴ Κ. Χαροκόπου, Αἰμιλία Ὁρ. Κατάρη, Ἰπέως τοῦ Θανάτου, Α. Ἀγγελοπούλου, Γ. Β. Λουκῆ, Ἄνδρ. Κολοκοτρῶς, Γ. Ε. Σμάτος, Ποιήτρια Σακεφᾶ, Α. Π. Μαρκοῦ, Γ. Γαλλάνης, Ἀσπασία Ἀ. Πυλαρινῶ, Ἰωάννα Θ. Μπάκου, Ἀ. Κ. Βούλιαρης, Ἀλέξ. Π. Π. Καρανίνας, Φ. Ν. Σελᾶς, Ἰ. Ν. Σελᾶς, Π. Ἀ. Σχίζας (τετράκις), Κωνστ. Ν. Χρυσοπούλου (δύς), Λοῦντρεν Χάμπιτς, Ροῦντολφ Μπόσχαλτ, Μόρτζ Μπίντλερ, Γιούλιους Σφάντσερ, Λουδ. Στοιόνικος, Ἀδόλφ. Κρίντσερ, Ὁσκαρ Μπάουμαν, Ἄντον Χόφμαν, Πάουλ Ρόσενφελντ, Ἀλβέρτ Φέιμινγ, Ἐρνέστ Χάρτμαν, Κάρλ Χέλμνερτ, Γουλιέλμ Μέντσερ, Φρίτς Πλάγκ, Κάρλ Χέρολτ, Ἀντόν Χάραγ, Γουσταφ Σμύλλερ, Χανς Χριστιάνσεν, Α. Ε. Ἀνδρόνικος, Ἀδ. Γ. Λαμπρινός, Ἀδ. Ν. Πετράκης, Ἰ. Ν. Καρλαλοπούλου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἰ. Γ. Μουστακόπουλος, ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀ. Α. Παπαδοπούλου, Ἰωάννα Γ. Σταυρίδου, Γ. Ν. Παπανικολάου, ΒΟΔΟΥ: Χρυσ. Α. Ζήτης, ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Ἀ. Ε. Κολόμβος, Γ. Α. Κουμαροπούλου, ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μπάρονης, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Α. Γεωργίου, Γ. Ν. Γεωργιάδης, ΙΘΑΚΗΣ: Κάτοια (δύς), ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσοῦδᾶ Λεβή, Σαμπεδάι Μ. Κερυφίνα, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος, ΚΡΕΣΤΑΙΝΟΥ: Π. Χαλαμπόπουλος, ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀ. Ν. Μπινιάρης, ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ἡλ. Π. Πετρελάς, ΜΕΛΙΓΑΛΛΑ: Βασιλὴ Ἀ. Παπαδοπούλου, ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἡλίας Μ. Μέλλος, Ἀρ. Πρωΐδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάουμιος, Π. Σ. Καράμης, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀ. Χ. Καραφύλλης, Ἰ. Α. Καραμάτας, Ν. Α. Παπαρήσου, Γ. Θ. Παπάγος, Στ. Γαμβέτας, Δ. Σ. Μπεδέρης, Α. Α. Λοβέρδος, Ἰ. Θ. Μπαβᾶς, Β. Θ. Τσοκόπουλος, Π. Σ. Μιχαλάς, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Ν. Ι. Λύτσος, Στ. Μανουμάκης, Γερμανόπουλος, Ἰ. Π. Γεωργιάδης, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, Κάιτσερ, Σ. Α. Κατάρη, Μαρία Χ. Ἀναγνωστοπούλου Κ. Π. Γεωργιάδης, ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφροσύνη Ἰ. Ρέντζου, Πάπαι, ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Π. Λάβρος, Ε. Α. Ἀγγελόπουλος, Ν. Ι. Σταυροπούλου, Μαργαρίτα Παναγιωτοπούλου, ΣΕΡΒΟΥ: Θ. Σχίζας, ΣΠΑΡΤΗΣ: Τάκης Ρηγόπουλος, ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἰ. Ν. Παπαπολυμέρου, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μαίρη Π. Καρῶνη, Ἰ. Π. Καρῶνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληροῦσιν καὶ ἐληφθῶσαν οἱ ἔξῃ τίτλοι: **ΟΣΚΑΡ ΜΠΑΟΥΜΑΝ** ἐν Ἀθήναις (τοῦ ὁποίου περιεμῶν τὴν διεύθυνσιν) **ΣΑΜΠΕΘΑΙ Μ. ΚΟΥΦΙΝΑ** ἐν Ἰωαννίνοις, **ΑΘ. Ν. ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ** ἐν Λαυρελίῳ, καὶ **ΤΑΚΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ** ἐν Σπάρτῃ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Ἐξεδόθη:
Ἰηγορίου Σενοπούλου
6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
[Τὸ μυθιστόρημα τῆς **Φωτεινῆς Σάντρη**]
Τιμᾶται δρ. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50
Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπ' εὐθείας: **κ. Γρ. Σενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐερίτιδου, Ἀθήνας.**

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)
— Καὶ ὅμως, ὑπέλαβε ὁ Ἀγγλᾶς, ἡ παρουσία ἑνὸς ταμῆα Τραπεζῆς ἔνα χάρτοπακτικεῖο, διέθετε πολὺ ἀγχημα τοὺς ἐνόρκους. Ὅπως δὴποτε, ἐπειθὴ ἡ ὑπεράσπισις ἐπεκαλέσθη τὸ ἀνεύθυνον, ὁ δυστυχῆς μας φίλος ἐγλύτωσε μετ' ἑνὶ χρόνῳ. Ἐνθ' ἔμορθησαν νά τὸν βάλουν καὶ εἰκοσι.
* * *
Σιωπῆ διεδέχθηκε τὴ θλιβερὴ αὐτὴ συνομιλία, καὶ μετὰ εἰς τὴν σιωπῆ, ἀκούσθηκε, ἀπὸ τῆς διπλανῆς κάμαρας, ἓνας λυγμός.
Ὁ Καντινιῶ, τρομαγμένος, ἔβρεξε εἰς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἐσπρωξε.
Καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, εἶδαν τὸν Ἐρρίκο, ὡχρὸ σὰν πτώμα καὶ μετὰ τὸ πούκαμισ.
ἔχε σηκωθῆ, μόλις ἄκουσε νά προσφέρουν τὸνομα τοῦ πατέρα του, καὶ εἶχε συρθῆ ὡς τὴν πόρτα. Καὶ τώρα τὰ ἔξυρε ὄλα. Ὁ πατέρας του ἦταν κατάδικος καὶ αὐτὸς ἀτιμασμένος!
Ἰστερ' ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ποῦ πέρασε, ἓνας τέτοιος κλονισμὸς ἐφθανε γιὰ νά σκοτώσῃ τὸ παιδί. Καταλυημένος γιὰ τὴν ἀνοησίαν ποῦ ἔκαμε, νάφισθῃ τὴν πόρταν μισανοικτῆ, ὁ Καντινιῶ ἐνευσε εἰς τὴν Λουίζαν νά βάλῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς εἰς τὸ κρεββάτι καὶ κατόπι ἐκτύπησε τὸ κουδούνι; γιὰ νά φέρουν τὸν γιατρό.

ἓνας ἐπισκέπτης πάντα θὰ πῆ κατὰ κακὸν, κατὰ δυσᾶρεστο, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα νά τοί!
Καὶ λέγων αὐτὰ, ἔδειχνε τὸν μικρὸν Ἐρρίκο, ἀκίνητο πάλι καὶ ἄφωνο στὸ κρεββάτι του.
Ἐν τούτοις, ὁ κλονισμὸς ἐκεῖνος δὲν εἶχε τὰ κακὰ ἀποτελέσματα ποῦ ἐροβήθη ὁ γιατρός, καὶ ὡς τὸ βράδυ ὁ Ἐρρίκος συνήρχετο πάλι καὶ μιλοῦσε.
Τὸ δυστυχισμένο παιδί εἶχε φθάσῃ βέβαια εἰς τὸ σημεῖο ἐκείνου, ποῦ ἡ λύπη, ὁ πόνος, ἀφίνουν τὸν πολυβασανισμένον ἄνθρωπον ἀναίσθητο. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχυσε πιά οὔτ' ἓνα δάκρυ, δὲν ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ στόμα του οὔτ' ἓνα παράνομα. Μόλις μίλησε μετ' ἑνὸς ἀδελφῆ του γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ πατέρα του. Κι' ἡ Λουίζα ἀπορροῦσε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἀναίσθησίαν...
Πρὸς τὸν Ἀγγλᾶς πάλι, τὸν εὐεργέτη τῆς οἰκογενείας, ἐξακολούθησε νά δείχνῃ τὴν ἰδιαντιπάθειαν, τὸ ἴδιο μίσος. Δὲν τοῦ ἔκαμε ὅμως τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν γιὰ τὸ ἐπισόδιον τοῦ Ὀμίλου τῶν Ἐρετῶν, καὶ τοῦτο πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ κακούργου ποῦ ἐροβεῖτο αὐτὴ τὴν ὁμιλίαν καὶ εἶχε προτομώσῃ τὴν ἀπάντησίν του, ἀν' τοῦ ἔκαναν λόγον εἰς τὸ Νοσοκομεῖο γιὰ τὸν κόμητα Ρουσόσκη...
Ἀλλὰ ὁ Ἐρρίκος δὲν τοῦ εἶπε λέξι. Θὰ ἔλεγες ὅτι εἰς τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς του ἀρρωστίας, τὰ εἶχε ξεχάσῃ ὄλα. Ἦ ἔστι τὰ ἐνθυμείτο, ἀλλὰ σὰ φαντάσματα τοῦ πυρετοῦ, ποῦ τὸν ἐβασάνισε τόσες ἡμέρας...
Ἡ ἀνάρρωσις ἐπροχώρησε γρηγορὰ καὶ λίγες ἡμέρας

«ὦ, τί ὄρατος καιρός!...» (Σελ. 151, στ. α').